— Nu prea ești atentă! strigă șoarecele aspru către Alice
La ce te gîndești?

— Iartă-mă, te rog — răspunse Alice umilă — ai ajuns oare
la cotitura a cincea?

— Ba nu! strigă șoarecele furios.

— Banu? întrebă Alice și dornică cum era întotdeauna să
dea o mînă de ajutor, începu să privească în jurul ei. Dă-mi
voie să-ți ajut să-l cauți.

— Ce-ți dă prin gînd?! răspunse șoarecele, ridicîndu-se de la
locul lui, gata să plece. Mă insulți, căci vorbești într-o doară

— N-am vrut să te jignesc, insistă biata Alice. Prea te
superi repede!

Șoarecele mormăi ceva în loc de răspuns și plecă.

— Haide, întoarce-te și isprăvește-ți povestea! strigă Alice
după el. Cei de față strigară o dată cu ea:

— Da, da, vino înapoi!

Dar șoarecele scutură supărat din cap și o luă și mai repede
la picior.

— Ce păcat că nu mai vrea să stea! suspină papagalul, în-
dată ce șoarecele se făcu nevăzut, iar un crab bătrîn profită de
ocazie să-i spună fiicei lui:

— Vezi, draga mea, ar fi bine ca această întîmplare să-ți
servească de învățătură, să nu te pierzi cu firea.

— Mai ține-ți gura, tată! sări arțăgoasă crăbița. Ai fi în
stare să scoți din sărite chiar și un pește!

— Ce bine ar fi dacă aș avea-o pe Dina aici! Ah! de-ar fi
cu mine acum! spuse Alice cu glas tare, fără să se adreseze
nimănui în special. Repede l-ar mai aduce înapoi!

— Și mă rog, cine-i Dina, dacă mi-e îngăduit să întreb?
spuse papagalul.